



ภาพสุดท้าย

นาน

แล้วที่คุณยายไม่ได้เข้าไปใช้บริการในสถานที่ที่เรียกว่า โรงพยาบาล ครั้งสุดท้ายที่ข้าพเจ้าได้มาโรงพยาบาลกับคุณยาย คือเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่แล้ว... กลางดึกของคืนวันอังคารที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้าพเจ้าได้มาโรงพยาบาลกับคุณยายอีกครั้ง และด้วยความหวังว่าคุณยายจะหายกลับไปดังเช่นทุกครั้ง... แต่ทว่าครั้งนี้ไม่เป็นดังเช่นที่คิดเสียแล้ว

เช้าวันเสาร์ที่ ๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเตรียมอาหารเช้าสำหรับพี่ ๆ และพยาบาลที่เฝ้าคุณยายอยู่ห้อง C.C.U. ด้วยความหิว แอปเปิ้ลที่ปอกชิ้นสุดท้ายถูกหยิบเข้าปาก ช่างเป็นแอปเปิ้ลที่หอมหวานและกรอบอร่อย รสชาติแห่งความโอชะยังแผ่ซ่านอยู่ในประสาทสัมผัส



ขณะเดียวกันนั่นเอง พี่อารีพันธุ์ซึ่งเฝ้าคุณยายอยู่ที่ห้อง C.C.U. ก็เปิดประตู แล้วเดินเข้ามาด้วยดวงตาที่แดงก่ำ พร้อมทั้งบอกข้าพเจ้าด้วยประโยคบางประโยค... ไม่เหลือความรู้สึกหิวหรือรสชาติแห่งความอร่อยใด ๆ อยู่เลย มีแต่ความรู้สึกดี้อ เหมือนมีอะไรมาจุกแน่นอยู่ที่ลำคอ

ข้าพเจ้าวางมือจากงานทุกอย่าง แล้วเดินตรงไปที่ห้อง C.C.U. เปลี่ยนรองเท้าสำหรับเข้าห้อง C.C.U. เดินเข้าไปหาคุณยาย จับที่แขนท่านยังคงมีไอร้อน ๆ ท่านนอนหลับตาอยู่ แม้ใบหน้าจะดูอิดโรยเล็กน้อย แต่ก็ยังดูดีในความรู้สึกของข้าพเจ้า... ไม่มีวีแวว ช่างขัดแย้งกับคำวินิจฉัยของคุณหมอที่ตรวจเช็คร่างกายด้วยเครื่องมือทางการแพทย์ ข้าพเจ้าเดินไปที่ปลายเตียง คุณเข่าลง และกราบที่เท้าคุณยาย ไม่มีเสียงใด ๆ ดังออกมาจากปากของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าพูดหลายสิ่งหลายอย่างกับคุณยายด้วยดวงใจ และสุดท้ายหวังว่าจะมีปาฏิหาริย์ และสิ่งอัศจรรย์อย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นกับท่าน พร้อมกับปลุกความรู้สึกฮึดสู้ให้เกิดขึ้นกับตัวเอง

พี่อารีพันธุ์มอบหมายงานให้ข้าพเจ้ากลับไปเอาของหลายอย่างที่วัด โดยไม่รอช้า โดยไม่รอให้ใครมารับ ข้าพเจ้าลงมาข้างล่าง เดินไปที่หน้าโรงพยาบาล เรียกแท็กซี่ให้ไปส่งที่วัด ระหว่าง



ที่นั่งอยู่ในแท็กซี่ ข้าพเจ้าก็วางแผนต่าง ๆ ไว้ในใจ เพื่อบริหารเวลา จัดการงานทุกอย่างให้เสร็จในเวลาที่รวดเร็วที่สุด เพราะถึงแม้ว่าอีกใจหนึ่งบอกว่ายัง แต่อีกใจหนึ่งข้าพเจ้าก็กลัวว่าระหว่างนั้นจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น เวลาแม่เลี้ยงวรินาที่ก็เข้าไม่ได้

เมื่อมาถึงวัดแล้ว ข้าพเจ้ารีบไปเอารถ แล้วไปบ้านที่ครัวหลัง ซึ่งมีชื่ออย่างเป็นทางการว่า “อุบาสิกาการ” เพื่อเอาชุดใหญ่ของคุณยาย ที่ท่านจะใส่เฉพาะวันอาทิตย์ต้นเดือน หรือวันที่มีงานบุญใหญ่ เป็นชุดสีขาวเสื้อแขนยาว และมีผ้าสไบเฉียงพาดบ่า

การเตรียมชุดให้คุณยายครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งไหน ๆ หลายปีแล้วที่คุณยายไม่ได้ใส่ชุดเหล่านี้ บางชุดเนื้อผ้าหนา เอาไว้ใส่ตอนอากาศเย็น บางชุดเนื้อผ้าเริ่มออกเป็นสีเหลือง เพราะไม่ได้ใช้มานาน ข้าพเจ้าเลือกชุดที่ดูดีน่าใส่สบายที่สุดออกมา ๑ ชุด พร้อมทั้งผ้าสไบเฉียงเนื้อผ้าบางเบา ซึ่งมีอยู่ผืนเดียว แต่ยังคงใหม่อยู่เสมอ

ข้าพเจ้ายังจำครั้งสุดท้ายที่คุณยายใส่ชุดนี้ เพื่อไปสภามหาวิทยาลัยในเช้าวันอาทิตย์ต้นเดือนเมื่อ ๓ ปีก่อนได้ดี พวกเราช่วยกันเปลี่ยนชุด คัดเข็มขัด กัดกระดุม ใส่ถุงเท้าให้ท่าน แต่มีสิ่งหนึ่งที่ท่านทำเอง คือ การฉีกผ้าสไบพาดบ่า มือของ



ท่านจะค่อย ๆ จับผ้าเนื้อบางเป็นสิบหลวม ๆ ก่อนที่จะฉีกผ้าขึ้นไปพาดบ่า ด้วยความพอเหมาะพอดี ช่างเป็นศิลปะ ความประณีตเฉพาะตัว แม้ใครทำให้ก็ฉีกได้ไม่งามเหมือนท่านทำเอง ข้าพเจ้านำเอาชุดคุณยายมาให้ข้าเล็กช่วยรัดทับให้อีกครั้ง

ระหว่างนี้ ข้าพเจ้าก็ไปเอาผ้าไตรซึ่งเก็บไว้ที่ดาวดึงส์ เป็นชุดผ้าไตรผ้าเนื้อดี เย็บด้วยความประณีตจำนวนหนึ่ง ที่คุณยายจัดเตรียมและรวบรวมไว้ เพื่อที่จะได้นำมาถวายพระในเวลาและโอกาสอันเหมาะสม ข้าพเจ้าเลือกหยิบเอาชุดที่มีป้ายชื่อเล็ก ๆ เขียนติเตว่า “หลวงพ่อัมมชโย” ออกมา ๑ ชุด

จากนั้นจึงไปที่ “บ้านธรรมบาล” เพื่อเอาดวงแก้ว ดวงแก้วส่วนใหญ่ของคุณยายจะมีคนนำมาถวาย รวมทั้งพระเถระเมื่อถึงเวลาอันเป็นมงคล ส่วนใหญ่จะเป็นช่วงครบรอบคล้ายวันเกิดของท่านในบางปี ซึ่งในแต่ละปีจะอยู่ใกล้ ๆ ช่วงวันปีใหม่ม คุณยายก็จะรวบรวมและนำดวงแก้วออกมาถวายพระเถระทั้งวัด บางครั้งก็ยิ่งเพื่อแผ่มาถึงเด็กวัดทุกคนทั้งหญิงชาย และในโอกาสสำคัญต่าง ๆ ลูกหลานก็มักจะหาสิ่งทีเลิศประเสริฐทั้งหลายมาถวาย เพื่อเป็นเครื่องกราบบูชาธรรม น้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณยายหนึ่งในนั้นก็ คือ ดวงแก้วขนาดต่าง ๆ

ส่วนพระเถระ ลูกหลานที่อยู่เ็นวัด ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยใจ



แต่ไม่ค่อยมีปัจจัย มักตัดใจถวายของรักที่ตนมีอยู่ เช่น น้ำดวงแก้วดวงโตที่สุดของตนมาถวายแด่คุณยาย ภาพต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นภาพแห่งความประทับใจของข้าพเจ้า ในการแสดงออกถึงความเมตตาที่ครูบาอาจารย์มีต่อศิษย์ และความเคารพรักอย่างสูงยิ่งที่ลูกศิษย์มีต่อครูบาอาจารย์

ข้าพเจ้าเลือกดวงแก้วดวงใหญ่ที่สุดออกมา ๑ ดวง เป็นดวงแก้วขนาดประมาณ ๑๐ เซนติเมตร และสุดท้ายข้าพเจ้าได้ไปเอา “ถุงสำคัญ” ที่กุฏิคุณยาย

กลับไปถึงโรงพยาบาลกีเพลพอดิ ข้าพเจ้านำผ้าไตร ดวงแก้ว...และถุงสำคัญใบนั้น เข้าไปให้พี่อารีพันธุ์ที่ห้อง C.C.U. เพื่อเรียนให้คุณยายทราบและจบอธิษฐาน สิ้นหน้าของคุณยายยังดูดีในความรู้สึกของข้าพเจ้า...ไม่มีวิ๊ว

ข้าพเจ้ากลับมายังห้องพักผู้ป่วย ซึ่งตอนนี้น่าจะเรียกว่าห้องพักของผู้เฝ้าไข้มากกว่า อาหารที่ข้าพเจ้าเตรียมไว้ให้ทุกคนในมือเขายังคงเหมือนเดิม ไม่มีใครจะต้องอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว มันเป็นความรู้สึกที่ทุกคนดี โดยไม่ต้องทานอะไรเลย ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกนี้ดี แต่กองทัพต้องเดินด้วยท้อง ทุกคนต้องมีเรี่ยวแรงเพื่อทำหน้าที่ต่อไป ข้าพเจ้าจัดเตรียมอาหารมือเที่ยงสำหรับทุกคนอีกครั้ง



ช่วงบ่ายทุกคนเริ่มปรับสภาพใจ เหตุการณ์จึงเหมือนสงบ
นิ่ง สีหน้าของคุณยายก็ยังคงดี จนข้าพเจ้าอดนึกในใจไม่ได้ว่า
คงยังอีกหลายเพลลา กว่าราตรีอันมืดมิดนั้นจะมาถึง

ตอนค่ำพอมีช่วงจังหวะเวลา พี่อารีพันธุ์จึงมอบหมาย
“ถุงลำคณุนั้น” ให้ข้าพเจ้าช่วยจัดการ ก่อนที่พี่อารีพันธุ์จะไปคุย
ปรึกษาเรื่องราวต่าง ๆ กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว ซึ่ง
ท่านจะหาโอกาสแวะเวียนมาที่โรงพยาบาลเกือบทุกวัน

พี่อารีพันธุ์บอกว่า ถุงลำคณุนี้เป็นถุงของปัจจัยที่คุณยาย
ท่านตั้งใจเก็บไว้ทำบุญ ท่านเก็บของท่านเอง และมอบให้กับมือ
พี่อารีพันธุ์ว่าให้นำปัจจัยนี้ถวายหลวงพ่อ ข้าพเจ้ารับถุงกระดาษ
นั้นมา แม้สีออกจะซีดเก่าด้วยกาลเวลา แต่ก็ยังดูแข็งแรง มีหู
หิ้วเป็นเชือกสีดำ เปิดดูในถุงนั้น มีซองสีขาวอมน้ำตาลอ่อน ๆ
ที่มัดรวมหลายซองเข้าด้วยกันเป็นตั้งเล็ก ๆ หลายตั้ง ข้าพเจ้า
หยิบออกมาทีละตั้ง ค่อย ๆ แกะมัดออกมาเปิดดูแต่ละซอง ใน
แต่ละซองนั้นมีปึกธนบัตรที่มัดไว้ด้วยหนังยางอย่างเรียบร้อย ดู
ประณีต สวยงาม ทำให้ใจของข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนโยนยิ่งนัก

เมื่อนึกถึงท่านผู้ที่ได้จัดเก็บปัจจัยเหล่านี้ มโนภาพทั้งหลาย
ก็เกิดขึ้นในใจของข้าพเจ้า งานชนิดเดียวกัน แต่...แต่ละคนทำ ได้
ไม่เหมือนกัน แม้แต่การเก็บปัจจัย ยังส่องประกายโดดเด่นของ



ความเป็นคุณยายออกมา ธนบัตรทุกใบคงผ่านการเอามือของท่านรีดทับให้เรียบ ตรงมุมทุกมุมของธนบัตรไม่มีการหักงอ แม้แต่น้อย ก่อนที่จะนำธนบัตรมาซ้อนรวมกัน มัดด้วยหนังยาง ทั้ง ๒ ข้าง ในตำแหน่งที่พอเหมาะพอดี จุดเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ ก็มากพอที่จะทำให้มัดธนบัตรของท่านไม่เหมือนใคร และที่สำคัญที่สุดท่านทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ด้วยใจอันละเอียด ประณีต และงดงาม

ข้าพเจ้านับรวบรวมทุกชุดทุกซองในถุงเป็นหนึ่งเดียว กว่าจะเสร็จก็เกือบเที่ยงคืน เมื่อนำของทุกอย่างเข้าไปให้พี่อารีพันธุ์ เพื่อให้คุณยายจบอธิษฐานอีกครั้ง ข้าพเจ้ามองดูหน้าคุณยายก่อนที่ตัวเองจะถือซองกลับออกมา ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกว่าคุณยายยังดูดี

เกือบตี ๑ ข้าพเจ้าสวดมนต์ นั่งสมาธิ อธิษฐานหลายสิ่งหลายอย่างให้คุณยาย ก่อนที่จะล้มตัวลงนอน พร้อมกับความคิดที่ว่า พรุ่งนี้จะต้องตื่นแต่เช้า กลับวัดไปเอาของ แต่ข้าพเจ้านอนไม่หลับ แม้จะเปิด Sound-about เสียงน่านั่งสมาธิของหลวงปู่เสียบใส่หูข้างหนึ่งไว้ ส่วนหูอีกข้างหนึ่งเอาไว้ฟังเสียงเพื่อมีเหตุการณ์เร่งด่วนต่าง ๆ เกิดขึ้น

ประมาณตี ๓ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงคนเปิดประตู เดินเข้ามาในห้อง พี่พยาบาลเดินเข้ามาเรียกข้าพเจ้า การเรียกครั้งนี้



ไม่ใช่เรียกเพื่อให้อยู่ช่วยหยิบหรือเตรียมสิ่งของอะไรให้ ด้วยสัญชาตญาณ ข้าพเจ้าทราบทันทีว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น ข้าพเจ้ารีบไปที่ห้อง C.C.U. สี่หน้าทุกคนบ่งบอกว่า เวลานั้นใกล้จะมาถึง

ที่เตียงคุณยาย ข้าพเจ้าค่อย ๆ เอื้อมมือไปจับที่แขนท่าน แต่สัมผัสครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งไหน แม้มือและนิ้วทั้งห้ากำและบีบแขนท่านเบา ๆ ข้าพเจ้ายังรู้สึกว่สัมผัสนั้นไม่ถึงท่าน จับได้แค่ผิว ๆ ของท่านเท่านั้นเอง

พี่อารีพันธุ่นั่งอยู่ที่ข้างเตียง จับมือคุณยายไว้ตลอด คอยเอนหน้าเข้าไปใกล้ ๆ หูคุณยาย แล้วพูดถ้อยคำอันเป็นมงคล เป็นบุญกุศลให้คุณยายฟังเป็นระยะ ๆ ก่อนที่จะเปิดเทปนำนั่งสมาธิของพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยให้คุณยายฟัง แม้ท่านจะไม่ได้มาขึ้นอยู่ ณ ที่นี้ แต่ทุกคนทราบดีว่า คุณยายอยู่ในศูนย์กลางกายของหลวงพ่อตลอดเวลา แม้อยู่ไกลก็เหมือนอยู่ใกล้ เพราะคุณยายไม่เคยหลุดหายไปจากสายตาภายในของหลวงพ่อกเลย สายตาภายในของท่านคอยสอดส่องดูแล อำนวยอวยพร รวมบุญบารมี แผ่ส่งมาถึงคุณยายตลอดในทุกที่ทุกแห่งหน

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อทตตชิวมาถึง คุณยายถวายนั่งแก้ว ผ้าไตร ปัจฉัย ที่พักข้างเตียงคุณยายในห้อง C.C.U. แคบ ๆ ก็ถูกผู้คนนั่งรายล้อม มีคุณหมอดามาสมทบอีก



๓ ท่าน ข้าพเจ้านั่งอยู่ที่พื้นด้านปลายเตียง ไม่สนใจมองดูสิ่งใดอีกต่อไปแล้ว ได้แต่นั่งหลับตาเอาใจไว้ที่กลางกาย ค่อย ๆ นึกภาพคุณยาย ในอิริยาบถที่ข้าพเจ้าชอบ ค่อย ๆ นึกให้ชัดและสวาย ได้ยินเสียงพระเดชพระคุณหลวงพ่отัตตชีโวพูดส่งคุณยายเป็นระยะ ๆ น้ำเสียงและการทอดเสียงของท่านเปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนและเคารพรักอย่างที่สุด

ข้าพเจ้านึกถึงหน้าคุณยายไปเรื่อย ๆ ใจของข้าพเจ้ารวมและสงบนิ่งดีมาก จนแทบหนึ่งของความคิด ข้าพเจ้านึกถึงความเมตตาของคุณยายว่า คุณยายท่านเป็นผู้ให้มาโดยตลอด แม้ตอนที่ท่านกำลังจะจากไป ท่านยังคัมบุญเอาบุญให้ลูกหลาน มันเป็นความรู้สึกที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องยกแขนเลื้อยขึ้นมาปาดน้ำใส ๆ ที่คลออยู่ในเบ้าตาทั้งสอง

ใกล้รุ่งเช้าของวันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ เวลาประมาณเกือบตี ๕ ทุกอย่างในห้องค่อย ๆ เงียบเสียงลง จนเงียบสนิท เสียงหลวงพ่отัตตชีโวบอกทุกคนว่า “กราบลาตายชะ” ทุกคนก้มลงกราบคุณยายเป็นครั้งสุดท้าย แล้วท่านก็บอกว่า “พวกเราทำหน้าที่กันอย่างดีที่สุดแล้ว อย่าร้องไห้”

แม้รู้ว่าวันนี้จะมาถึง แม้เตรียมใจไว้เป็นอย่างดี แม้จะสวดมนต์ทุกวันว่า เรามีความตายเป็นธรรมดา ยังไม่ล่วงพ้น



ความตายไปได้ เราจะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจด้วยกันหมดทั้งสิ้น แม้จะทราบว่าคุณยายท่านล้นสมบุญบารมีมาอย่างเต็มเปี่ยม การจากไปของท่านเป็นเพียงการย้ายบ้านใหม่เท่านั้นก็ตาม แต่สายใยแห่งความรัก ความผูกพัน ยากนักที่จะตัดขาดได้โดยเร็วพลัน

ข้าพเจ้ามองดูพีอาร์พันธุ์ด้วยเข้าใจในความรู้สึกนั้นดี ๑๗ ปีที่ยืนอยู่เคียงข้างคุณยายมาโดยตลอด...ยาวนานกว่าข้าพเจ้ายิ่งนัก พีอาร์พันธุ์ค่อย ๆ บรรจงเช็ดตัวทำความสะอาดและเปลี่ยนชุดให้คุณยายเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่ามิใช่ช่วยพอลแล้ว ข้าพเจ้าก็ค่อย ๆ ถอยออกมา บอกกับตัวเองว่า ตั้งสติให้ดี มีอะไรที่ควรจะต้องทำต่อไปอีกบ้าง

ข้าพเจ้าไปบอกน้องที่ช่วยขับรถให้เตรียมรถเพื่อพาคุณยายกลับ แล้วไปเก็บของที่ห้อง เอาเฉพาะชิ้นที่สำคัญกลับไปก่อน โทรศัพท์กลับวัด ซึ่งข้าพเจ้าบอกแต่เพียงว่า คุณยายจะกลับเข้านี้ ให้เตรียมห้องและเตียงให้คุณยาย กลับไปถึงท่านจะพักเลย

คุณยายนั่งรถกลับวัด เหมือนกับทุก ๆ ครั้งที่ท่านนั่งรถระหว่างทางที่กลับวัด เห็นพระท่านกำลังออกเดินบิณฑบาต พีอาร์พันธุ์พูดลอย ๆ ขึ้นมาว่า “คุณยายท่านเกิดตอนพระบิณฑบาต



ตอนไปท่านก็ไปตอนพระบิณฑบาต” ข้าพเจ้าเคยได้ยินมาเช่นกัน
“ท่านเกิดตอนพระออกบิณฑบาต ท่านจึงได้ชยันนั้ก”

คุณยายกลับมาถึงบ้านใหญ่แล้ว

ภาพคุณยายที่นอนสงบนิ่ง หลับตาพริ้ม ที่ริมฝีปากมี
รอยยิ้มแต่พองาม ช่างเป็นภาพที่ดูเหมือนคุณยายนอนหลับสนิท
อย่างมีความสุขยิ่งนัก จนอดไม่ได้ที่จะทำให้ข้าพเจ้าคอยวนเวียน
เข้าไปใกล้ ๆ แล้วเอามือจับที่แขนท่าน แล้วพูดเบา ๆ ด้วย
ประโยคที่พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกกับท่านว่า “คุณยายคะ คุณยายได้
พักแล้วนะคะ ดูเหมือนคุณยายนอนหลับอย่างมีความสุขจังเลย”
ก่อนที่จะเลื่อนตัวออกมานั่งพับเพียบหลับตาอยู่ที่ปลายเตียงท่าน

ข้าพเจ้านึกถึงภาพต่าง ๆ ของคุณยาย แต่ภาพที่โดดเด่น
ชัดเจนในความรู้สึกของข้าพเจ้าตอนนี้ คือภาพแห่งความเป็น
นั้กสู้ของคุณยาย เป็นภาพของยอดนั้กรบที่กล้าศึกในสงคราม
ต่อสู้ในสมรภูมิมาอย่างทรหดอดทนแล้วก้าวเดินออกมาจาก
สนามพร้อมด้วยชัยชนะ ถึงเวลาแล้วที่ท่านจะได้พัก

ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดคุณยายที่ว่า

“ยายสู้มาตลอด สู้มาจนสุดฤทธิ์

ยังมีชีวิตอยู่เราต้องสู้ เมื่อไรตายแล้วก็พักกัน

ถ้าเราถอย เราก็กแพ้เขา แพ้ไ้ดำ”



พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยบอกว่า “ยี่มของคุณยาย เป็นยี่มที่จากไปของผู้ชนะ”

ชัยชนะของคุณยาย เป็นชัยชนะที่สะอาด บริสุทธิ์ และงดงามยิ่งนัก เป็นชัยชนะที่จะไม่กลับมาพ่ายแพ้อีก เพราะเป็นชัยชนะที่ได้มาด้วยความบริสุทธิ์ และดีงามล้วน ๆ

ตอนเย็น พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว คณะพระเถระผู้ใหญ่ และพี่ถาวร นำเรือนทองหลังใหม่มาให้คุณยาย ถ้างัดทำให้คุณยายได้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยจะทำให้คุณยายทันทีและทำอย่างดีที่สุด เรือนทองหลังใหม่ของคุณยายก็เช่นกัน ด้วยดำริของหลวงพ่ोजึงได้เรือนทองที่เหมาะสมกับฐานะ กับบุญบารมีของคุณยายมา

เรือนทองหลังใหม่นี้ ทำมาจากไม้สักที่อบจนแห้งสนิท แต่ละด้านเป็นไม้แผ่นใหญ่แผ่นเดียว หนาประมาณ ๕ เซนติเมตร ปิดทองทุกด้านด้วยฝีมืออันประณีต จนมองเป็นเนื้อเดียวกัน เหมือนถูกฉาบทาด้วยทองสุกอร่าม ข้างในทุกด้านบุด้วยไม้แก่นจันทน์หอม ซึ่งเป็นไม้ที่หาได้ยาก โดยเฉพาะตามขนาดที่ต้องการ เป็นไม้แผ่นใหญ่ มีความหนาประมาณ ๓ เซนติเมตร แต่คงด้วยบุญบารมีของคุณยายจึงได้มา ไม้แก่นจันทน์หอมนี้ เป็นไม้เนื้อดี



และมีกลิ่นหอมทนนาน จึงเปรียบเหมือนเป็นเครื่องหอมที่ใช้
สักการะกราบไหว้บูชาสังขารกายหยาบของคุณยายตลอดเวลา

สังขารกายหยาบของคุณยายที่มีใบหน้าอันยิ้มละไม ภาย
ใต้ชุดสีขาวอันเป็นสัญลักษณ์ของการถือศีล ประพฤติพรหมจรรย์
ได้ค่อย ๆ ถูกพันห่อด้วยผ้าสีขาวเนื้อดี แล้วห่อตามด้วยล่ำลี ผ้า
สีขาวสลับกับล่ำลีถูกม้วนพันไปมาหลายรอบ จนเนื้อผ้าม้วนใหญ่
หมด นับได้ประมาณ ๔๓ รอบ เสร็จแล้วปะพรมด้วยน้ำมันดอก
มะลิหอมจนทั่ว ในระหว่างขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้ ได้มีการ
พรรณนาสรรเสริญพระคุณของคุณยายไปด้วย โดยถ้อยคำที่
กล่าวพรรณนานั้น กล่าวเท่าใดก็ไม่หมด และไม่ซ้ำคำกันเลย

สรีระกายหยาบของคุณยาย ได้ถูกอัญเชิญเข้าไปอยู่ใน
เรือนทอง ปะพรมด้วยน้ำมันดอกมะลิหอมอีกรอบหนึ่งจนชุ่ม
แล้วปิดฝาเรือนทองไม้สัก ผนึกฝาทุกด้านให้สนิทแน่น ก่อนที่
จะนำเรือนทองชั้นนอกมาครอบไว้อีกชั้น

เรือนทองชั้นนอกนี้ มีลักษณะเป็นกล่องเพื่อครอบสวม
เรือนทองไม้สัก มีพื้นชั้นในทำจากแผ่นเงินที่ซอยตัดเป็นเส้น ๆ
ถักทอเป็นกล่อง ขนาดใหญ่กว่าเรือนทองไม้สักเล็กน้อย ส่วนชั้น
นอกทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่นำมารีดเป็นแผ่นบาง ๆ แล้วซอย
ตัดเป็นเส้นเล็ก ๆ นำมาจักสานถักทอจากฝีมือช่างโบราณด้วยความ



ละเอียดประณีต ครอบอยู่ชั้นนอกสุด ที่ทุกคนมองเห็นเป็นสีทอง
อร่าม สุกปลั่งปลั่งอยู่ตลอดเวลา ในยามที่ได้มากราบไหว้สรีระ
สังขารของคุณยาย

ในเวลาต่อมา เหล่าศิษยานุศิษย์ของคุณยายได้ร่วมใจกัน
ทำ “**ผ้ามหาสุวรรณรัตนกฐา**” อันประณีตวิจิตรบรรจง เพื่อน้อม
ถวายบูชาธรรมแด่คุณยาย ผ้ามหาสุวรรณรัตนกฐาเป็นผ้า
สำหรับคลุมเรือนทอง ผืนผ้าทำมาจากทองคำบริสุทธิ์ที่นำมาหลอม
ทำเป็นเส้นๆ เหมือนด้ายไหม แล้วนำเส้นทองคำนี้มาทำเป็นห่วง
เล็ก ๆ น๊ับลั่น ๆ ห่วง ถักทอร้อยต่อกัน จนเป็นผ้าผืนใหญ่ ที่ชาย
ผ้าทุกด้านห้อยประดับด้วยรัตนชาติขนาดเล็กใหญ่หลากสีนานา
ชนิด ผืนผ้าทองคำที่คลุมด้านหน้าเรือนทอง มีตัวอักษรที่ทำจาก
ทองคำ เขียนจารึกไว้ว่า

ถวาย

มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ทุกอย่างทำอย่างดีที่สุด ด้วยความเคารพรักและด้วยความ
กตัญญูต่อคุณยายผู้เปี่ยมด้วยบุญบารมี ผู้เป็นสุดยอดครูบาอาจารย์
หาใครเสมอเหมือนมิได้ เหมาะสมยิ่งนักกับคุณยาย ผู้มีแต่ความ
กตัญญู และปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์อย่างดีที่สุด เมื่อถึงคราวที่
คุณยายละสังขารจากไป ลูกศิษย์ลูกหาของคุณยาย ซึ่งนำโดย



พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัณมชโย ก็ได้ร่วมแรงร่วมใจ รวมกำลัง
สติปัญญา เพื่อทำให้คุณยายอย่างดีที่สุด เท่าที่ศิษย์จะพึงกระทำ
ต่อครูบาอาจารย์ผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่สุดที่จะประมาณได้

ณ เวลานี้ ตาเนื้อของข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นทะลุผ่าน
เข้าไปเห็นคุณยายซึ่งนอนสงบนิ่งอยู่ข้างในนั้นได้แล้วแต่ตาภายใน
ของข้าพเจ้ายังเห็นภาพคุณยายแจ่มชัดดั่งงาม คุณยายไม่ได้จาก
ข้าพเจ้าไปไหน ยังคงอยู่ในใจของข้าพเจ้านี้เอง

ภาพของท่านจะปรากฏทุกครั้งที่เวลาที่ข้าพเจ้านึกถึง
และยิ่งเมื่อใดใจของข้าพเจ้าผ่องใส ภาพของท่านยิ่งแจ่มชัดและ
งดงาม

ไม่ว่าท่านจะอยู่ในทิพย์วิมานแดนสวรรค์หรือ ณ ที่ใด

สายตาท่านก็คงสอดส่องมองมาที่ลูกหลานทั้งหลาย

ด้วยรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยเมตตาและให้กำลังใจ

และท่านคงจะยิ้มอย่างมีความสุขยิ่งนัก

ถ้าเราทำอย่างที่ท่านสอน...

คุณยาย...รักบุญกลัวบาป



คุณยาย...รักการนั่งสมาธิ

คุณยาย...รักหลวงพ่อกับลูกหลานทุกคน

คุณยาย...รักวัดพระธรรมกาย ฯลฯ

ข้าพเจ้าถามตัวเองอีกครั้งว่า

“บุญอันใดหนอที่ทำให้ข้าพเจ้ามาพบคุณยาย

ข้าพเจ้าจะรักษาความมีบุญนั้นไว้

และจะตอบแทนพระคุณท่านได้อย่างไร”

